

BARBORA JELÍNKOVÁ

PODOBA
PODOBY

KLOJKAN

Copyright © Barbora Jelínková, 2026

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Barbora Jelínková, 2026

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2026

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-777-0

Mater semper certa, pater incertus est.

(Matka vždy jistá, otec nejistý.)

Zásada římského práva

PRVNÍ ČÁST

Nejistá matka

PROLOG

Klinika asistované reprodukce Invitron, Praha

Gynekolog Libor Stach byl zvyklý, že do jeho ordinace vstupují převážně ženy. Když tedy ve dveřích stanul holohlavý muž s výraznými brýlemi a aktovkou v ruce, na okamžik se zarazil a upřel na něj tázavý pohled.

„Dobrý den, pane Stachu. Jmenuji se Richard Tauš a jsem soukromý detektiv.“

Lékař se napřímil na židli a jedno obočí mu vystřelilo vzhůru. „Co pro vás mohu udělat?“

Návštěvník pomalým krokem přešel místnost vybavenou nejmodernějšími přístroji, bez vyzvání se posadil na židli naproti Stachovu stolu a položil své zavazadlo na podlahu. Zadíval se postaršímu muži zpříma do očí a odpověděl na otázku: „Moje klientka si mě najala, abych zjistil informace o jedné z vašich pacientek.“

Stach zareagoval posměšným uchechtnutím. „Jak jistě sám velice dobře víte, jsem vázán lékařským tajemstvím, pane... promiňte, jak že jste to říkal?“

„Richard Tauš.“

„... pane Tauši. Rozumím vašemu požadavku, ale ze zákona vám takové údaje poskytnout nemohu. Je mi líto.“

Detektiv nehnul brvou. „To je zvláštní, že v minulosti jste si z porušení zákona takové starosti nedělal.“

Stach lehce zrudl a v koutku levého oka mu zacukalo. „Co tím máte na mysli?“ ohradil se. „Chcete mě snad urážet?“

„To by mě ani v nejmenším nenapadlo, pane Stachu. Jen konstatuji fakta.“

Odstín Stachovy tváře se změnil z červené na rudou. „Takové jednání nebudu trpět. Žádám vás, abyste laskavě opustil mou ordinaci.“

„Zůstanu tady, dokud nevyřešíme záležitost, kvůli které jsem přišel,“ pronesl Tauš s ledovým klidem.

„Už jsem vám řekl, že nemohu...“

Detektiv jej však nenechal domluvit. „Nebudeme to protahovat, pane doktore. Moje klientka se jmenuje Marta Hoffmanová. Už je to třicet let, co jste ji ošetřoval, ale jsem si jistý, že její případ si pamatujete.“

Libor Stach sebou trhl a ruka, kterou už natahoval k telefonu, ztuhla uprostřed pohybu. Poté ji opatrně stáhl zpátky. „Bez komentáře.“

„Ale no tak, pane doktore. Dosud to šlo po dobrém, ale mám v záloze i prostředky, které by se vám nemusely zamlouvat.“ Na detektivově tváři se objevil úlisný úsměv.

„Co po mně do prdele chcete?“ neudržel se Stach.

Tauš zvedl obočí. „Jako bych nic neslyšel.“ Bradou kývl k telefonu. „Víte stejně dobře jako já, že v této budově žádná ochranka není. Můžeme tedy přejít k věci?“

Lékař několikrát otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, nakonec ale zůstal zticha.

„Dobrá tedy.“ Tauš se natáhl k tašce u svých nohou a vyndal složku s dokumenty. Otevřel ji a začal v ní listovat. „Jak jste sám potvrdil, případ Marty Hoffmanové máte stále v paměti. Moje klientka nepotřebuje nic víc než získat některé údaje z karty jiné vaší pacientky. Vše zůstane čistě jen mezi námi třemi.“

„A co když vám nic neřeknu?“ opáčil Stach.

„Sama Marta před třiceti lety přišla na to, že není tak těžké vás obměkčit, pokud jde o nestandardní služby.“

Nemusel dodávat nic dalšího; Stach opět zbrunátněl a spěšně před Taušovým pohledem uhnul. Nadechl se, jako by chtěl popřít, co slyšel, ale stejně jako předtím mu došla slova.

„Uděláme to takhle,“ pokračoval detektiv a Stachovy rozpaky tentokrát nekomentoval. „Vy mi povíte, co moje klientka potřebuje vědět, a nikdo se nedozví, co se před těmi třiceti lety stalo. V opačném případě by se mohlo stát, že to nějakou zvláštní náhodou zjistí příslušné orgány, a to by přece nikdo z nás nechtěl, že?“

Lékařovi vyrazily na čele krupěje potu. „Nikdo vám neuvěří. Nemáte žádné důkazy. Já mám za sebou skoro čtyři desetiletí praxe a mé pacientky jsou se mnou navýsost spokojené. Kdo by věřil takovému... někomu, jako jste vy?“

Detektiv se jeho slovy nenechal vyvést z míry. „Myslel jsem si, že budete reagovat podobně,“ připustil. „A protože mým cílem je uspokojit požadavek své klientky, nikoliv někoho potápět, můžeme uzavřít dohodu, která bude příznivá pro obě strany.“ Vytáhl z náprsní kapsy tenkou obálku a položil ji doprostřed stolu tak, aby na ni Stach dobře viděl.

Zdálo se, že lékař horečně uvažuje. Zvědavost evidentně pracovala, protože v obálce vzhledem k jejím rozměrům nemohly být peníze. Hleděl střídavě na dopis a nevázaného hosta, který si teď založil paže na prsou a pohodlně se na židli opřel. Pak se roztřesenou rukou pro obálku natáhl, vynadal z ní přeložený papír a rozevřel jej před sebou na stole. Ze svého místa Tauš mohl vzhůru nohama přečíst vzkaz, který na něm stál:

Nezapomeň, že všechno vím. Kdykoliv tě můžu zničit.

Tauš mlčky čekal a působil zdánlivě bez zájmu. Když lékař zvedl oči zpátky k detektivovi, zračilo se v nich něco, co tam dosud nebylo. Detektiv, který jej mlčky pozoroval, jen tázavě povytáhl obočí.

Lékař vstal, došel ke dveřím a zamkl. Pak se otočil, zhluboka se nadechl a zeptal se: „Co přesně potřebujete vědět?“

1.

David

*Výletní loď na trase mezi přístavy Rhodos a Symi,
Egejské moře, Řecko*

„Neviděl jsi můj mobil?“

Sofie se divoce prohrabovala kabelkou položenou na klíně.

„Mám dojem, že ráno byl v nabíječce. Nemohla jsi ho tam nechat?“ Podával jsem jí balíček kapesníků, který při zběsilém útoku na útroby tašky vypadl na zem. „Do háje,“ zamumlala a vracela kapesníky na místo. „Chtěla jsem si to vyfotit.“

„Vždyť se snad tolik nestalo.“ Vytáhl jsem iPhone, namířil na ni a bleskově zmáčkl spoušť. „Udělám ti selfíčko, kdykoliv budeš chtít.“ Z obrazovky na mě teď zírala tvář mé ženy zachycená přesně v okamžiku, kdy s napůl rozhořčeným a napůl pobaveným výrazem zvedla hlavu.

Sofie vyprskla smíchy. „Hej!“ Vzala mi telefon z ruky, vstala a došla k zábradlí paluby.

Pobřeží ostrova Symi, poseté miniaturními, pastelově zbarvenými domky, už bylo vzdálené, co by kamenem dohodil. Kdybych skočil z trajektu do moře, mohl bych k němu bez potíží doplovat. Popravdě bych to s chutí udělal: blížilo se poledne a slunce sálalo přímo nad našimi hlavami, takže jsem cítil, jak mi po zádech stéká pramínek potu. Došel jsem k Sofii, objal ji jednou rukou kolem pasu a zahleděl se stejným směrem jako ona. Ostatní pasažéři kolem nás

také vstávali a vyhlíželi cíl, po hodinové plavbě z přístavu Rhodos se nemohli dočkat, až znovu spočinou nohama na pevné zemi.

Trajekt přirazil k molu s tupým nárazem, až voda vyšplíchla na hráz dlážděnou kameny a záhy pomalu stekla zpátky.

Masa těl se kolem nás hrnula směrem k můstku, jak se každý snažil být na břehu co nejdřív. Já se Sofií jsme nespěchali. Nepočítám-li svatební cestu do Paříže, představoval pobyt na Rhodosu naši první společnou dovolenou a hodlali jsme si ji maximálně užít, což znamenalo především vychutnávat si vzájemnou společnost. Pronajali jsme si auto a projezdili ostrov křížem krážem, takže jsme se po celém dni vraceli utahaní a splavení horkem, zato šťastní, opálení a naplnění dosud nepoznanou euforií.

Než jsme odlétali, tvrdil jsem Sofii, že žádné volno nepotřebuji. V oboru zdravotnického záchranářství je každý den jiný a právě ta variabilita mě uspokojovala. Miloval jsem svou práci. Ale jakmile jsem přičichl k dovolenkovému režimu, musel jsem jí chtě nechtě dát za pravdu: Nepamatuji si, kdy jsem naposledy kontroloval, kolik je hodin, za celý den jsem ani jednou neuvízl v dopravní zácpě a nepotřeboval se dívat na předpověď počasí, protože tady byl každý den stejně horký jako ten předchozí. Nikdy bych neřekl, že mi poznávání starobylé krajiny tak přiroste k srdci, takže na závěr pobytu už v našem itineráři nezbývalo příliš nenavštívených míst.

Dnes, den před odletem, jsme se vydali lodí z Rhodosu na nedaleký ostrov Symi, který podle cestovního průvodce sliboval harmonickou směs historických památek včetně bezmála osmdesáti kostelů z různých dějinných epoch, jakož i půvabný přístav pyšnicí se – podobně jako desítky dalších v zemi – titulem nejmalebnější v Řecku.

Kapitán trajektu, ošlehaný Řek, jenž neuměl ani slovo anglicky a očividně na to byl hrdý, na nás houkl a mával rukou, aby dal najevo, že jsme v cíli. Poslední spoj zpátky na

Rhodos vyplouval krátce před šestou večer, což znamenalo, že máme k dispozici šest hodin, které můžeme strávit čistě podle libosti. Už předem jsme se domluvili, že první část té doby věnujeme procházce městem, dáme si něco k jídlu a odpoledne prozkoumáme byzantskou pevnost tyčící se nad přístavem. Šlo sice o značně zchátralou ruinu, ale těšil jsem se na výšlap korunovaný impozantním výhledem. Při vzpomínce na kolegy, kteří doma mezitím plní své pracovní povinnosti, jsem skoro měl výčitky svědomí – pohled na Sofii zářící štěstím však ten pocit okamžitě zahnal.

„Ještě nemám nic pro mámu,“ ozvala se a energicky vykročila směrem k nedaleké zástavbě, aniž by se na mě ohlédla. Představa desítek minut strávených procházkou mezi regály jednoho obchodu za druhým mě nelákala. Sám jsem už první den po příletu poněkud staromódně poslal rodičům a vybraným kolegům pohledy, načež jsem usoudil, že další utrácení mohu s klidem nechat na své ženě. Na rozdíl ode mě by Sofie měla pocit, že spáchala zločin, pokud každé ze svých kamarádek nepřiveze nějaký suvenýr, a nemělo smysl ji přesvědčovat o opaku.

Doposud jsem ji sice na nákupech pokaždé doprovázel, tentokrát jsem však navrhl, že by je pro jednu mohla vyřídit beze mě. Napůl jsem očekával, že odmítne, takže mě upřímně překvapilo, když nebyla proti. „Čekala jsem, kdy k tomu dojde,“ zasmála se, vytáhla se na špičky a letmo mě políbila na tvář. „Přetvařování ti zrovna moc nejde.“

Někdy jsem míval pocit, že mě Sofie zná lépe než já sám sebe. Je neobyčejně vnímavá – možná proto se stala floristkou. Vývěsnímu štítu květinářství, kde pracuje, vévodí slogan „Řekni to květinou“. Výstižnější už být nemůže. Sofie dokáže uvázat kytice tak, že přesně vyjádří sdělení, jaké si její zákazníci přejí. Já osobně u ní ale nejvíc oceňuji schopnost, kterou většina žen nemá: umí v pravý čas mlčet. Když přijdu domů ze směny, pokaždé odhadne, co se mi honí hlavou. Většinou ze mě všechno spadne ve chvíli, kdy

překročím práh, ale jsou dny, kdy nemám chuť promluvit s nikým ani slovo. Když zachraňujete život bezvědomému dítěti, které zmlátila vlastní matka, nezanechalo by to ve vás stopu, jedině kdybyste měli srdce z kamene. Někdo to ze sebe potřebuje dostat, já jsem se naučil zpracovávat zážitky mlčky. A na rozdíl od jiných žen Sofie zvládne v takovém okamžiku být zticha, třebaže na ní někdy vidím, jakou práci jí to dává.

Dohodli jsme se, že se v půl jedné sejdem na stejném místě, a zatímco Sofie zamířila do spleti uliček lemovaných pastelově zbarvenými domky, já jsem se bezcílně coulal po nábřeží a prohlížel si solidní sbírku jachet. Polední žár vyhnal většinu turistů do stínu, a tak jsem měl promenádu téměř pro sebe. Jakási starší dáma vedla za ruku batole, které prstem ukazovalo na lodě mírně se pohupující na hladině a hlasitě přitom výskalo radostí. Usmál jsem se na ně, ale srdce se mi při tom pohledu bezděky sevřelo. Zkusil jsem si představit, jak by ta scéna vypadala, kdyby šlo o naše vlastní dítě. Věděl jsem, že Sofie touží po potomkovi stejně jako já, ačkoliv jsme se shodli, že máme ještě čas. Jenže ten obrázek se mi v hlavě nedařilo zhmotnit, jako by tomu bránila nějaká neviditelná překážka, a mně bylo jasné, co za tím stojí.

Jediný výrazný škraloup na našem manželství představoval můj vztah se Sofinou matkou. Znali jsme se více než čtyři roky – z toho necelé tři coby tchyně se zetěm – a stále jsme k sobě nenašli cestu. Mrzelo mě to, ale ať jsem se snažil jakkoliv, připadalo mi, že Marta dělá všechno pro to, aby mé pokusy o sblížení zhatila. Když jsem jí u příležitosti oficiálního seznámení přinesl kytici, neopomněla se zmínit, že její dcera samozřejmě umí uvázat lepší. Pokoušel jsem se prolomit ledy trochou humoru, ale netrefil jsem se jí do noty. Na úrodnou půdu nepadla ani zmínka o mém zaměstnání, které dosud dokázalo většinu lidí zaujmout – Marta jen pokrčila rameny a změnila téma hovoru. V chladné atmosféře, jaká

doprovázela naše první setkání, se nesla i ta ostatní. Ne že by jich snad bylo příliš, Marta i já jsme se snažili omezit kontakty, jak to jen šlo. Bylo mi ale od začátku jasné, že moje tchyně si pro svou dceru představovala někoho lepšího. Z určitého úhlu pohledu jsem to dokázal pochopit – Sofie vyrůstala bez otce a Marta se musela pořádně otáčet, aby jako samoživitelka dceru zajistila. To poslední, co by si přála, bylo opakování stejného scénáře. Možná, že kdybych se mohl pochlubit titulem z práv či informačních technologií, dala by mi alespoň nějakou šanci; takový požadavek jsem nicméně splnit nemohl.

Bloumal jsem ztracený v myšlenkách tak dlouho, že jsem si ani nevšiml, jak daleko jsem se vzdálil. Moře po mé levici hypnoticky opaleskovalo a lákalo k osvěžení, ale pohled na displej telefonu mi prozradil, že je nejvyšší čas se vrátit. Pokud to vůbec bylo možné, slunce teď hřálo snad ještě intenzivněji než dříve, až jsem měl pocit, že se dlažba pod mýma nohama musí roztavit. Z kuchyní se na ulici linula vůně jídla a při pohledu na strážníky usazené u venkovních stolků se mi začaly sbíhat sliny.

Už jsem plánoval, jak se Sofii do jedné z příjemně vychlazených taveren zapadneme, ale již zdálky jsem viděl, že přístaviště zeje prázdnotou. Automaticky jsem zmáčkl rychlou volbu, abych jí zavolał, když mi došlo, že její mobil leží v hotelovém pokoji. Můj telefon ukazoval deset minut po půl jedné, po Sofii však nebylo ani památky. Usoudil jsem, že se možná rozhodla najít útočiště v některém z klimatizovaných podniků.

Ve chvíli, kdy jsem se ve vlastních stopách vrátil několik set metrů téměř ke konci promenády a Sofii jsem stále nikde nezahlédl, jsem už znejistěl. Za celou dobu, kdy se známe, se ještě nikdy nestalo, že by přišla pozdě. Dokonce i když nakupovala, nezapomněla sledovat čas. Kdykoliv jsme si někde dávali sraz, stepovala na místě už deset minut předem. Napadlo mě, jestli se ve spleťtých uličkách centra neztratila,

ale považoval jsem to za málo pravděpodobné – moře bylo vidět téměř z jakéhokoli místa, takže najít k němu cestu nepředstavovalo obtížný úkol.

Kráčel jsem zpátky na místo našeho původního rozchodu a nespouštěl oči z restaurací po své pravici.

A nakonec jsem ji uviděl: seděla sama na terase jedné z nich s orosenou sklenicí pomerančového džusu na stolku před sebou a zamyšleně sledovala mořskou hladinu. Kabelku měla zavěšenou na opěradle židle a pohrávala si se slunečními brýlemi. Vzápětí mi došlo, proč jsem ji na první pohled minul: měla na sobě jiné oblečení, než ve kterém ráno vycházela. Modré tílko vyměnila za květovanou halenku, kterou si nejspíš musela koupit, protože mi nebyla povědomá. Navíc jsem zaznamenal, že má nalakované nehty, což dělala velmi zřídka.

Propletl jsem se mezi ostatními stolky, došel k tomu jejímu a vysunul si protější židli, abych si k ní přisedl. Teprve v tu chvíli otočila hlavu, překvapená, že někdo narušil její osobní prostor.

„Tak tady jsi...“ začal jsem, vzápětí jsem ale zaregistroval její výraz a zarazil jsem se. Očekával jsem, že se usměje, jako to dělá vždycky, namísto toho se v její tváři zračilo překvapení, ne-li šok. Dívala se na mě, jako by mě v životě neviděla.

„Promiňte, my se známe?“ řekla, trochu se na židli odtáhla a bezděky sáhla po kabelce. V prvním okamžiku mě napadlo, že jde o vtip.

„To má být nějaká nová výzva ze sociálních sí...“ nedořekl jsem. Její výraz se z překvapeného měnil na rozčilený. Zahrát tak upřímné emoce muselo být nesmírně obtížné. Nejistě jsem se zasmál a konečně se posadil, zato ona na své židli ztuhla. V tu chvíli jsem si všiml ještě něčeho – neměla snubní prsten.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„My si tykáme? A kdo vůbec jste?“ vyhrkla.

„Neblbni, Sofie, co je s tebou?“ pokoušel jsem se o bezstarostný tón, ale cítil jsem, jak se mi útroby nepříjemně stahují.

Ne, tohle v pořádku rozhodně není. *Něco* mi na ní připadalo jiné, ale přes veškerou snahu jsem nedokázal přijít na to, co.

„Asi jste si mě s někým spletl,“ odsekla a spěšně vstávala od stolu. „Já se nejmenuju Sofie.“ Zastrčila židli, hodila si na rameno kabelku a rychle odcházela.

„Počkej!“ vyskočil jsem a dohnal ji, chytil ji za paži a otočil k sobě. Sofie vykřikla a setřásla moji ruku, jako by to byl jedovatý had. „Co si to dovoluujete?“

Hosté u nejbližších stolků umlkli a zvědavě nás pozorovali. U jednoho z nich jsem si povšiml ženy ve slaměném klobouku, kterou jsem si pamatoval z trajektu.

„Co se s tebou děje?“ opakoval jsem tlumeným šepotem a snažil se ji upřeným pohledem do očí přesvědčit, aby na sebe zbytečně neupozorňovala. Marně.

„Nechte mě být!“ pronesla o poznání hlasitěji, až se k nám otočily další hlavy. Než jsem se zmohl na odpověď, rázně vykročila směrem k baru a oslovila muže, který za ním leštil sklenice.

„Promiňte? Mluvíte anglicky? Ten pán mě obtěžuje.“ Celý zkoprnělý jsem naprázdno polkl a sledoval, jak si mě barman změřil udiveným pohledem. Nebyl jsem si jistý, jestli Sofii rozuměl, ale z jejího vyděšeného výrazu musel vyčíst, že jde o naléhavou situaci.

Odložil sklenici a rychlou řečtinou cosi zakřičel do otevřených kuchyňských dveří za sebou. Sofie se na mě nervózně obrátila, jako by doufala, že jsem se pod tou výhružkou urychleně ztratil, nic takového jsem ale neměl v úmyslu.

„Co se tady děje? Co máte za problém, madam?“ Z kuchyně se přihnal barmanův kolega, podsaditý Řek s hustou kšticí šedivých vlasů.

„Ten pán mě obtěžuje,“ opakovala Sofie a ukázala na mě.

„To je nesmysl!“ neudržel jsem se. „Jde o nedorozumění. Manželka... manželce není dobře.“ Sofie na mě vytřeštila oči. „Jaká manželka? Vidím vás poprvé v životě!“ Muž za pultem střídavě přejížděl očima z jednoho na druhého

a nevěděl, co si počít. Instinkty mu patrně velely ochránit dámu v nesnázích, ale já jsem se na první pohled nejevil jako agresor. Daleko spíš jsem musel vypadat ustaraně – a navíc jsem v zádech cítil pohledy hostů v restauraci, kteří se teď přestali věnovat jídlu a soustředěně nás sledovali.

„Vy jste manželé?“ zeptal se druhý číšník, spíše proto, aby vůbec něco řekl, než že by tím situaci mohl vyřešit.

„Ano,“ odvětil jsem ve stejné chvíli, kdy Sofie vyjekla „Ne!“

Automaticky jsem k ní vykročil, abych ji uklidnil, ale ona se bleskově odtáhla. Dívala se teď na mě nevěřičně.

„Poslouchej mě. Připluli jsme na trajektu. Jsme tu na dovolené. V Řecku, vzpomínáš?“ odříkával jsem pomalu, jako by šlo o nechápavé dítě, a přitom koutkem oka sledoval číšníka, který nervózně přešlapoval z jedné nohy na druhou. „Můžu zavolat policii,“ navrhl s tázavým pohledem upřeným na Sofii.

„To nebude nutné,“ zareagoval jsem dřív, než Sofie stihla něco říct. Ať už se mnou hrála jakoukoliv hru, tak daleko by to snad zajít nenechala – nebo ano? Najednou jsem si nebyl ničím jistý.

„Ať jste kdokoliv, nepřeji si, abyste mě dál sledoval,“ pronesla důrazně. Měl jsem sto chutí k ní přistoupit a obejmout ji, dotknout se jí, políbit – zkrátka udělat cokoli, co se mi osvědčilo pokaždé, když byla rozrušená. Jenže při pomýšlení na to, jak se až dosud naježila, když jsem se k ní přiblížil, jsem netušil, zda by neztropila scénu. Ocitli jsme se v patové situaci, každý skálopevně přesvědčený o své pravdě.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se znovu číšník, teď už netrpělivě.

„Ano, zavolejte policii,“ požádala Sofie a mně spadla brada.

Moje práce vyžadovala, abych byl připravený na jakoukoliv situaci. Byl jsem zvyklý jednat pod tlakem, rozhodovat se ve zlomku vteřiny a zachovávat si chladnou hlavu i za mimořádně chaotických okolností. Nic mě ale nemohlo přivést na to, že moje žena zčistajasna přijde o rozum.

2.

David

Dorazili téměř okamžitě. Byli dva, starší muž a mladá žena v bleděmodré uniformě s policejními kšiltovkami a zbraní u opasku. Suverénně dokráčeli k baru, autorita z nich jen sršela. Pokud do té doby některý z hostů ještě nezaregistroval, co se děje, teď už se na nás dívali úplně všichni.

Policista oslovil barmana překotnou řečtinou a ten mu podobně energicky odpovídal. Vzápětí se muž zákona otočil k nám a plynule přešel do angličtiny: „Můžeme to vyřešit tady nebo na stanici, je to na vás.“

Stále jsem si připadal jako ve zlém snu, ale při pomyšlení na to, že naše jednání s příslušníky řecké policie se bude odehrávat před zraky tolika svědků, jsem neochotně připustil, že raději absolvuji ponižující cestu na policejní ústřednu. „Půjdeme s vámi,“ rozhodl jsem a bleskově pohlédl na Sofii.

Obvykle jsem to býval já, kdo v krizových situacích přebíral otěže a udílel rozkazy. Teď se role otočily a nebyl to vůbec příjemný pocit. Když jsme mířili k východu z restaurace, Sofie se záměrně zařadila co nejdál ode mě. Ještě jsem si stačil povšimnout, jak barman otevřel ústa a nadechoval se, aby něco řekl – nejspíš chtěl zaplatit pomerančový džus, který zůstal stát téměř nedotčený na Sofiině stole – nakonec ale zůstal zticha.

Předpokládal jsem, že venku bude čekat vůz, ostrovní policie ale sídlila jen pár desítek metrů od restaurace. Bíle omítnutou budovu obklopenou několika palmami nešlo

přehlédnout: tyčila se výš než většina okolních domů, s řekou vlajkou hrdě vlající ze stožáru na jednom z balkonů.

Během krátké cesty nikdo nepromluvil. Napadlo mě, co by asi strážníci dělali, kdyby se někdo z nás pokusil utéct, ale zjišťovat jsem to nezamýšlel. Sofie po mně každou chvíli vrhala nervózní pohledy a já jsem se neodvážil ji oslovit, ačkoliv za normálních okolností by mě podobná situace vybízela k nějaké humorné poznámce.

„Počkejte tady,“ přikázal strážník, když jsme všichni čtyři vstoupili do klimatizovaného vestibulu. Nebyla tu ani noha, ze stropu nás ovšem sledovaly bedlivé zraky bezpečnostních kamer. Policista bez zaklepání vešel do jedné z dveří a přes rameno při tom něco poznamenal směrem ke své kolegyni. Rozčilovalo mě, když hovořil svým rodným jazykem, tak nepodobným jakékoliv jiné řeči, kterou jsem ovládal. Posadil jsem se na jednu z volných plastových židlí a poklepal nohou o podlahu, zatímco Sofie zůstala stát co nejdál. Díval jsem se na ni přes listy velkého fikusů a znovu se mě zmocnil nepříjemný pocit, že je na ní něco zvláštního.

Policista se vrátil za půl minuty a pokynul nám, abychom jej následovali do kanceláře. Uvelebil se za stolem pokrytým hromadami dokumentů vedle počítače a ukázal na dvě židle naproti. Automaticky jsem čekal, až se Sofie usadí jako první, ale když se k tomu neměla, udělal jsem to sám. Teprve potom mě napodobila, opět s pečlivým důrazem na to, aby svou židli posunula co nejdál od té mé. Policista si důrazně odkašlal. „Jmenuji se Stefanos Gianalis a jsem konstábl přidělený na zdejší ostrov. Podle barmana, který zavolal na tísňovou linku, mezi vámi došlo ke slovnímu konfliktu. Co mi k tomu můžete říct?“ Jeho řeč měla přízvuk, ale anglicky hovořil rychle a bezchybně. Přejížděl očima z jednoho na druhého a huňaté obočí mu tázavě vystřelilo vzhůru. Nadechl jsem se, abych vysvětlil situaci dřív, než zase dojde k nedorozumění, ale Sofie byla připravená.

„Seděla jsem sama v restauraci, když tento muž přišel k mému stolu a oslovil mě. Myslela jsem si, že si mě s někým spletl, ale začal být čím dál dotěrnější a tvrdil, že je můj manžel, i když jsem mu dala jasně najevo, že ho neznám,“ vychrlila ze sebe.

Konstábl Gíanalís bleskově zalétl pohledem ke mně. „Je to pravda?“

„Ano, protože skutečně jsme manželé!“ Neubráníl jsem se zvýšení hlasu, už se o mě pokoušela panika. „Nevím, co se stalo a proč se moje žena najednou chová, jako by mě neznala, ale –“

„Vidím vás poprvé v životě!“ skočila mi Sofie do řeči. Zmateného policisty si nevšímala a její hlas zněl, jako by se ocitla na pokraji hysterie. Což dost možná byla pravda.

Semínko zděšení v mém nitru zapustilo kořeny. Spěšně jsem sáhl pro mobil a otevřel galerii. Hned nahoře se objevila její momentka, kterou jsem vyfotil na výletní lodi sotva před hodinou, když ještě bylo všechno v naprostém pořádku. Najednou mi to připadalo strašně dávno.

„Jak můžeš tvrdit, že mě neznáš?“ Natáhl jsem k ní ruku s telefonem a listoval snímkami tak, aby je viděla. Před očima se mi pozpátku odvíjely uplynulé dny: desítky záběrů na moře lemované nekonečným pískem, antické památky po boku středověkých klášterů, palmy a rozkvetlé buganvilie, impozantní západy slunce... a na většině z nich figurovala ona. Sofie, jak se ve dvojdielných plavkách sluní na pláži. Sofie pózující před sloupy, na nichž kdysi stával rhodský kolos. Sofie sedící na hřbetu osla a posílající mi vzdušný polibek. Znovu Sofie držící v rukou gyros, do nějž se právě chystá zakousnout, zatímco za ní se rozkládá nekonečná modř oceánu.

Všechny už viděla, každý večer si je prohlížela a ty zvláště povedené nepochybně zveřejnila na svých sociálních sítích. Když se na ně ale podívala teď, zbledla a ve tváři se jí objevilo ještě větší zděšení, než když jsem ji oslovil

v restauraci. Zírala na fotografie, jako by viděla ducha. Chňapla po mobilu a prstem s nalakovaným nehtem přejížděla po obrazovce.

„Ale to není možné... já to nechápu!“ Podívala se na mě s dokonalou směsicí zmatku a strachu ve tváři a mnohem tišeji dodala: „Já tam nebyla... Přiletěla jsem teprve včera!“

Teď byla řada na mně, abych se zatvářil nechápavě. Sofie vyskočila ze židle a zjevně nevěděla, co si počít, kabelku si držela před tělem jako štít a zrychleně dýchala. Policista ji gestem vyzval, ať se opět posadí. „Mohu vidět vaše pasy?“

Oba jsme sebou trhli a začali je hledat v taškách.

„Pan David Císař?“ podíval se na mě a zkoumal, zda fotografie odpovídá realitě. Přikývl jsem a sledoval, jak obrátil pozornost k Sofiinmu pasu. Teď konečně vyjde najevo, že jsem celou dobu říkal pravdu, a celá tahle šaráda skončí – tedy alespoň pro něj. Na mně bude, abych Sofii přesvědčil o tom, kdo vlastně je.

„A paní Magdalena Winterová?“

Srdce mi vynechalo několik úderů. Málem jsem přeslechl, jak Sofie – nebo kdo to vlastně byl – říká: „Slečna, prosím.“

„A vy tvrdíte, že jste manželé? Přestože se liší vaše jména i trvalé bydliště a na vašem pasu stojí, že jste svobodná?“

„Netvrdím, že jsme manželé. To tvrdí pan Císař a já vás žádám, abyste mu zakázal se ke mně přibližovat,“ pronesla. Nemohlo mi uniknout, že vůbec poprvé to znělo sebejistě.

Měl jsem dojem, že se mi svět obrátil vzhůru nohama. „Můžu se podívat?“ požádal jsem Gianalise. Pokrčil rameny a ukázal mi ho. Fotografie na levém okraji stránky nebyla stejná jako ta, kterou mi Sofie dala, abych ji nosil v peněženke. A nad ní stálo jméno Magdalena Winterová.

Otočil jsem se k ženě, která seděla vedle mě a vypadala navlas stejně jako moje manželka. Ale teď už jsem věděl, že ať je to kdokoliv, Sofie to není. A vzápětí jsem si všiml ještě něčeho, kvůli čemu se moje srdce opět málem zastavilo. Datum jejího narození bylo shodné se Sofiiným.

Chtěl jsem na to poukázat, ale konstábl byl rychlejší. „Promiňte, ale pokud jste si vyjasnili, kdo vlastně jste, budu vás muset požádat, abyste opustili mou kancelář. Nemáme žádný důkaz o tom, že by se některý z vás dopustil trestného činu, a nemá smysl mrhat naším časem.“ Po těch slovech mi podal můj doklad a v naučené grimase znovu zdvihl obočí, čímž nás vybízel, ať se odporoučíme.

„Pokud máte pocit, že jste utrpěl ztrátu paměti a netušíte, jak se jmenujete, doporučuji vám vyhledat lékaře,“ dodal, chvíli se přehraboval v zásuvce psacího stolu a pak mi podal vizitku s kontaktními údaji na místní zdravotnické středisko. Nehnul při tom ani brvou, jako by se s podobnými případy setkával dennodenně. Nevzal jsem si ji.

„Ale ten člověk mě obtěžoval. Co když se to bude opakovat?“ odmítala se Magdalena vzdát.

„Může vám to někdo dosvědčit?“ otázal se stroze Gianalis.

„Ano, všichni v té restauraci to přece viděli...“

„Podle toho, co mi říkal zaměstnanec zmíněného podniku, vás pan Císař oslovil v domněnku, že jste jeho manželka. To je sice politováníhodný omyl, ovšem podle řeckých zákonů se nejedná o přestupek, natož trestný čin. Jak už jsem říkal, není vyloučeno, že potřebuje odbornou pomoc, nikoliv policejní zásah.“

To už na mě bylo moc. Rázně jsem vstal a odsunul židli. „Nemusíte mít strach, slečno Winterová. Spletl jsem se, ale už se to nebude opakovat. Přeji vám hezký den.“

S těmi slovy jsem se otočil na podpatku a odkráčel z kanceláře. Koutkem oka jsem ještě zahlédl, jak mě Magdalena Winterová, žena, která se podobala mé manželce jako vejce vejci, sleduje s otevřenou pusou. Dozrálo ve mně pevné rozhodnutí: ať Magdalena tvrdí cokoli, nejde o náhodu. Sofie mi nikdy neřekla, že má dvojče, ale jiné vysvětlení existovat nemohlo.

Teprve když jsem byl venku a opřel se do mě rozžhavený vzduch, napadlo mě něco, na co jsem v tom zmatku nepomyslel. Pokud to nebyla ona, kde tedy je moje skutečná žena?

3.

Sofie

O cíli naší dovolené rozhodla máma – i když tak trochu proti své vůli. Jednoho červnového víkendu, kdy měl David čtyřiadvacetihodinovou směnu, jsem seděla na pohovce u ní doma, a zatímco v kuchyni chystala dezert (nikdy mi nechtěla dovolit, abych jí pomohla), pohled mi sklouzl na vysokou hromadu tiskovin ve spodní polici konferenčního stolku.

Úplně na vrchu ležela centimetr tlustá brožura formátu A4, jejíž název zakrývala horní dřevěná deska. Natáhla jsem se po ní a zjistila, že jde o katalog cestovní kanceláře. Náhodně jsem zalistovala obsahem a nechala jej, aby se samovolně rozevřel na dvoustraně založené účtenkou z pekárny. Označovala kapitolu věnovanou ostrovu Rhodos, který autor reklamního textu nazval „Ostrov stvořený bohem slunce“. Po několika atraktivních snímcích nejznámějších památek a pláží následoval přehled dostupných hotelů a apartmánů. V Řecku jsem nikdy nebyla, ale už jen ten krátký exkurz prostřednictvím fotografií na mě zapůsobil.

„Chystáš se na dovolenou?“ houkla jsem do kuchyně a prohlížela si obrázek starověké akropole nad zátokou svatého Pavla.

„Prosím tě, kde bych na to vzala?“ zasmála se máma a vyšla z kuchyně, v rukou dva talířky s limetkovým cheesecakem z Tesky, který právě rozmrazila v mikrovlnce. Když uviděla, co držím v ruce, zůstala na chvíli stát na místě a zamračila se.

„Kdes to vzala?“ otázala se stroze.

„Leželo to tady,“ ukázala jsem. Máma postavila oba talíře na stolek, vytrhla mi brožuru z ruky a odnesla ji do ložnice. Vyskočila jsem z pohovky.

„Mami? Co to má znamenat?“

„Nic.“ Víc nedodala, zabořila se do křesla a natáhla se pro svou porci moučnicku. „Pojď si dát.“ Se zdviženým obočím jsem se vrátila na místo. „Jestli se někam chystáš, nemusíš se za to stydět,“ snažila jsem se odlehčit atmosféru, ale máma zavrtěla hlavou. „Buď bez obav. Já rozhodně nikam nejedu.“

„Tak kdo?“

„Co se tak vyptáváš?“ vyjela na mě.

„Máš tady katalog z cestovky a v něm založený Rhodos. Tak promiň, že jsem zvědavá.“

„Asi to tam prostě zůstalo ležet, už ani nevím, kde se to vzalo. Nejspíš to někdo nacpal do schránky a ještě jsem to nestihla vyhodit.“ Pokrčila rameny a zabořila vidličku do cheesecaku. Lhala, ale bylo mi jasné, že nemá smysl na ni dál naléhat, pokud jsem nechtěla zbytek návštěvy strávit za mrazivého mlčení. Zažila jsem už nesčetněkrát, že se mámina nálada zčistajasna otočila, jako by na ni náhle zapůsobilo nějaké kouzlo, takže jsem změnila téma a dál se k té epizodě nevracela.

O dva měsíce později jsme na Rhodos odletěli my s Davidem.

Když jsem teď procházela uličkami samoobsluhy, musela jsem se při tom paradoxu v duchu usmát. Máma netušila, kde přesně jsme – sdělila jsem jí pouze to, že jedeme do Řecka, aby ji zmínka o Rhodosu z nějakého důvodu opět nerozčilila – ale děkovala jsem té prazvláštní náhodě, díky níž jsme objevili cíl dovolené, aniž bychom museli trávit večery průzkumem nabídek.

Vzala jsem z regálu plechovku olivového oleje a utěrku s neutrálním motivem, který nijak nespecifikoval, že pochází

z „Ostrova slunce“, a postavila se do fronty za postarší ženu v plážové sukni. Košík měla plný potravin a s prodávčem se nejspíš dobře znala, neboť se pustili do hlasité konverzace doprovázené živou gestikulací. Než namarkoval všechny položky, uplynulo přinejmenším pět minut. Pohlédla jsem na hodiny a v duchu jsem zaúpěla – právě odbilo půl jedné, takže David na mě už jistě čeká. Zákaznice se konečně rozloučila a prodáváč ke mně natáhl ruku. Pult byl tak přeplněný zbožím, že jsem musela dávat pozor, abych předložitím o něco nezavadila, když jsem mu podávala svůj nákup.

„Vy zapomenout?“ otázal se anglicky.

„Zapomněla?“ opakovala jsem nechápavě.

„Vy tu dnes podruhé,“ řekl a markoval olej. „Já vy pamatuji. Vy kupovat ouzo.“

Neměla jsem ponětí, o čem mluví.

Otočil se k regálu za sebou, na němž jedna vedle druhé stály pečlivě vyrovnané různě velké lahvičky s anýzovou pálenkou. „Pro váš tatínek,“ připomněl hlasitě a pokynul k jedné z nich.

„Musel jste si mě s někým splést.“ Ze zdvořilosti jsem se usmála, srdce se mi však sevřelo. Jak bych asi mohla kupovat něco člověku, kterého jsem v životě neviděla? V našem domě nebyla jediná fotografie muže, jenž přispěl k mému narození. Občas jsem uvažovala, jestli to není z toho důvodu, že mámě stačilo podívat se do *mé* tváře, aby měla jeho obličej každý den před sebou. Nebyla jsem jí ani trochu podobná, což jsem si odjakživa vysvětlovala tak, že jsem nejspíš zdělila právě tátovy rysy. Někdy jsem přemýšlela, jestli to pro ni není zklamání. Musela se při pohledu na mě pokaždé trochu přemáhat, aby zatajila odpor, který v ní připomínka mého otce vyvolala?

Za tyhle myšlenky jsem se nesnášela. Pamatuji si slovo od slova, co mi řekla toho dne, kdy jsem se jí na tátu zeptala poprvé. *Opustil nás. Nechtěl s námi mít nic společného.* To bylo všechno, co jsem z ní dostala, ať jsem se snažila

podrobnosti páčit nejrůznějšími způsoby. Čím častěji jsem tu otázku opakovala, tím vzteklejšího tónu její odpověď nabývala. Veškeré pokusy jsem nakonec vzdala, když mi celá rudá rozčilením nařídila: „Prostě na něj zapomeň!“

Kéž by to bylo tak jednoduché. Zatímco moje spolužačky vyprávěly, jak je táta o víkendu bere na výlety a do zoo, já jsem nevěděla ani to, zda je ten můj vůbec naživu.

„Ne, tátovi jsem určitě nic nekupovala,“ opravila jsem prodavače a vytáhla peněženku ve snaze dát mu najevo, aby si pospíšil. „Musel jste si mě s někým splést.“

„Určitě to byla vy,“ trval na svém muž za pultem. „Já hezký holky pamatovat!“ Zubil se na mě, ale konečně si dal říct a otevřel kasu. Nacpala jsem nákup do kabelky, zaplatila a spěšně zamiřila do rozpálených uliček. Byla jsem rozhozená a otrávená nejen z nevyžádané vzpomínky na otce, ale zejména proto, že nemůžu Davidovi zavolat. Jakmile jsem však ucítila horký náraz slunečního žáru, roztávaly s ním i negativní emoce. Je to poslední den dovolené, připomínala jsem si. Užij si ho, dokud můžeš.

Již podruhé toho dne jsem míjela impozantní, bíle natřenou budovu připomínající palác nebo luxusní hotel se zdobenými okraji střechy a nepřehlédnutelnými arkádami kolem přízemní terasy. Nápis na ceduli těsně nad nimi mi prozradil, že jde o policejní stanici. Nechápala jsem, k čemu ostrůvek o velikosti menšího města potřebuje tak majestátní sídlo strážců zákona. Jaké případy tady asi tak mohou řešit? Ukradené plavky?

Betonová hráz lemující přístav byla téměř opuštěná. Došla jsem blíž k hodinové věži, u které parkovalo několik aut, a ocitla se tak přesně na místě, kde jsme se před necelou hodinou vylodili. Ale David tu nebyl. Otočila jsem se několikrát kolem své osy, jenže v nikom z té hrstky lidí, kteří se rozhodli čelit panujícimu horku, jsem nerozpoznala svého manžela.

Do háje, do háje, do háje.

Přece by na náš sraz nezapomněl. Za tu dobu, co se známe, se nic takového ještě nestalo. Předpokládala jsem, že se po celou dobu pohyboval někde poblíž a snažil se zabít čas. Nejspíš tu čekal již s desetiminutovým předstihem.

Podle hodinek jsem měla osmiminutové zpoždění – a stát osm minut na rozpáleném betonu by se zřejmě chtělo málokomu. David se nejspíš uchýlil někam do stínu, patrně pod markýzu některé z okolních restaurací. Jenže kterou by si vybral, aby měl jistotu, že ho nepřehlédnu? Ještě jednou jsem se rozhlédla a vykročila směrem k nejbližšímu podniku, teď v době oběda plně obsazenému. Před vchodem právě číšník v zástěře mazal z černé tabule název pokrmu, který nejspíš právě došel. Když si všiml, že se blížím, se širokým úsměvem na mě začal mávat a gestem mi naznačoval, abych se u nich občerstvila. Automaticky jsem se usmála a natáhla krk, abych pohledem propátrala osazenstvo nejbližších stolů. David by se určitě usadil tak, abych na něj viděla i z ulice. Jenže v tomhle podniku nebyl. Ignorovala jsem číšníka, který na mě nesrozumitelnou řečtinou něco volal, a pokračovala dál. Zmocňovaly se mě pochybnosti. Co když jdu špatným směrem?

Druhým podnikem v řadě byla taverna specializovaná na ryby a mořské plody. Z okraje střechy visely na hácích nabodnuté chobotnice a houpaly se v mírném vánku. Jenže David nebyl ani tady. Když jsem se otáčela, abych vykročila opačným směrem, začínala jsem si zoufat. Mé počínání se mi zdálo marné. Abych zjistila, zda můj manžel sedí v některé z okolních restaurací, musela bych do každé vstoupit a důkladně si prohlédnout veškeré hosty, což mi připadalo takřka nemožné – nehledě na to, že mohl být někde úplně jinde. Bodla mě znepokojivá myšlenka, jestli se mu něco nestalo. Proč by jinak nedorazil na domluvené místo, zvláště když věděl, že nemám mobil?

Nakukovala jsem do dalších a dalších taveren a s každým krokem ve mně rostla úzkost. Mělo smysl pokračovat?